

Hồi thứ bảy mươi chín

Cao Thanh Vân Chạm Trần Diêu Văn Thái

Cao Thanh Vân suýt nữa bật tiếng hoan hô. Y nói:

- Óc quan sát của Từ huynh thật thấu đáo, trên đời ít kẻ bì kịp. Phái Lạc Xuyên có nhân tài như Từ huynh, trách nào thanh danh chẳng thêm lừng lẫy tiến lên ngang hàng với môn phái lớn.

Y ngừng lại một chút rồi nghiêm sắc mặt nói:

- Vậy Từ huynh nên hiểu cảnh ngộ cho tiểu đệ bữa nay nếu không bắt sống được Từ huynh thì đành phải hạ độc thủ giết chết cho khỏi tiết lộ bí mật.

Từ Phác ngẩn người ra rồi gật đầu đáp:

Vì tình thế bắt buộc đành phải thế vậy, tiểu đệ cũng không trách huynh dài.

Thanh đao truy thủ trong tay hắn không ngớt lấp lánh ánh hàn quang đã đưa lên trước mặt chuẩn bị đối phó với đối phương khi bị tập kích.

Miệng hắn hỏi:

- Vậy tiểu đệ xin hỏi: tôn giá là ai?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ là Cao Thanh Vân.

Từ Phác nhìn kỹ Cao Thanh Vân từ trên xuống dưới rồi gật đầu nói:

- Từng nghe đại danh của Cao huynh từ lâu. Bữa nay gặp mặt mới biết thấy mặt hơn nghe danh nhiều lắm. Nếu chẳng phải là nhân vật như Cao huynh thì còn ai có thể đưa tiểu đệ vào hoàn cảnh bị thất bại từng bước một?

Cao Thanh Vân nói:

- Từ huynh quá khen khiến tiểu đệ phải hổ thẹn. Bây giờ xin Từ huynh coi chừng. Tiểu đệ phải đắc tội rồi đây.

Từ Phác phấn khởi tinh thần đáp:

- Mời Cao huynh!

Lập tức hai người bước vào tình trạng khai chiến. Bên nào cũng thủ thế đứng theo môn hộ.

Cao Thanh Vân cầm đao cất bước tiến về phía đối phương trước. Bộ pháp vững vàng thêm vào đao quang lạnh lẽo gây thành khí thế rất hùng dũng.

Từ Phác tựa hồ biết mình không địch nổi khí thế uy mãnh của đối phương. Hắn quát lên một tiếng xông vào nhanh như chớp.

Hai thanh trủy thủ vung lên trong hoa cả mắt.

Cao Thanh Vân khẽ gầm một tiếng, như tiếng sấm vậ. Thanh trường đao ở trong tay vung lên chém tới đánh choang một tiếng trúng vào trủy thủ, tia lửa bắn tung tóe.

Từ Phác bị chấn động lùi lại mấy thước.

Chiêu đao thứ hai của Cao Thanh Vân rít lên veo veo rượt tới khí thế rất hung mãnh.

Chiêu đao này đang mãnh liệt bỗng biến thành nhẹ nhàng ảo diệu. Cứ coi thế đao biến đổi cũng đủ biết đao pháp của y đã đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Từ Phác nhảy vọt lên, phóng chưởng bên trái đánh trúng vào sống đao.

Bóng hai người xa ra. Cao Thanh Vân dừng đao, dương mắt lên nhìn địch nhân nói:

- Thủ thức của Từ huynh vừa rồi đúng là Đại thiên cương chưởng lực, quả nhiên danh bất hư truyền. Tiểu đệ rất khâm phục.

Từ Phác phóng ra phát chưởng đã vận công lực đến độ chói. Bây giờ đang lúc điều hòa hơi thở để rồi lại vận công nữa. Vì vậy mà hắn không dám mở miệng trả lời.

Cao Thanh Vân cất bước tiến lại. Thanh trường đao của y vọt ra, đao khí cực kỳ lợi hại ào ạt xô tới địch nhân.

Từ Phác biết mình chỉ có hai đường: một là hết sức chống cự thẳng thắn chiến đấu. Hai là dùng thủ pháp xảo diệu để né tránh chiêu thức hung hiểm của địch nhân, tức là hành động như vừa rồi.

Nhưng cả hai đường đều khó thực hành. Điều thứ nhất hắn không chuyên chiến đấu thẳng thắn với tay cường địch cao hơn mình, có miễn cưỡng cũng chẳng được bao lâu.

Còn đường thứ hai là ra chiêu đặc biệt có thể thành công được một lần, nhưng lần sau mà cũng cử động như trước tất bị đối phương phá giải và giết chết.

Từ Phác càng nghĩ càng khâm phục Bạch nhật thích khách Cao Thanh Vân vì chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã đưa địch nhân vào tình thế phải quyết định cuộc hơn thua. Đó chính là bản lĩnh của người thích khách cần phải quyết đoán cho mau lẹ, không được chần chờ.

Bây giờ Từ Phác đã xác nhận đối phương là Bạch nhật thích khách Cao Thanh Vân không còn nghi ngờ gì nữa.

Đồng thời hắn tin rằng giữa mình cùng Cao Thanh Vân chẳng có điều chi khẩn yếu để quyết đấu sinh tử.

Từ Phác ngoái đối phương cầm trường đao tiến gần lại, hắn liền thông tay xuống.

Cao Thanh Vân tự do chỉ đao vào trước ngực Từ Phác, vẻ mặt nghiêm trọng nói:

- Từ huynh xin miễn thứ cho tiểu đệ phải đắc tội.

Từ Phác hỏi:

- Cao huynh tính sao đây?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ phải chế tạo ra một tình thế để nếu tiểu đệ gặp điều bất trắc thì Từ huynh cũng khó mà sống an toàn trên thế gian. Có thế thì tiểu đệ mới vững tâm đến gặp Diêu Văn Thái đại huynh được.

Từ Phác nhún vai nói :

- Tiểu đệ nói cho Cao huynh biết, tộ sư huynh rất quyết đoán, có khi y phải gác bỏ cả sự sống chết của anh em.

Cao Thanh Vân cười đáp :

- Hay lắm! Bình sinh tiểu đệ rất ưa chơi với những nhân vật quyết đoán.

Cao Thanh Vân đến chỗ chỉ định vào lúc giờ Thân. Y thấy là một nhà hàng, người ra vào rất phức tạp. Sự buôn bán nơi đây có vẻ hưng thịnh. Trong tiệm đủ lương thực, thuốc men và xe ngựa để tải hàng rất nhiều.

Cao Thanh Vân tiến vào, không một ai để ý.

Y theo đúng phương pháp của Từ Phác đã dặn. Chẳng bao lâu y được đưa vào trong một tòa viện để hội kiến cùng Diêu Văn Thái.

Diêu Văn Thái, chưởng môn phái Lạc Xuyên, lối 50 tuổi. Con người khí vũ hiên ngang, thân thể cao lớn. Tuy hẳn là một tay từng trải giang hồ mà lúc này cũng không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Nguyên hẳn ẩn mình ở nơi bí mật chỉ có ba người biết, hẳn hiểu rằng nhân vật tới đây đã được mấy người kia đồng ý. Vậy người tới đây nhất định có lý do trọng đại. Tình trạng này thực ra ngoài sự tiên liệu của hẳn.

Cao Thanh Vân chắp tay nói :

- Tại hạ được Từ Phác huynh giới thiệu đến yết kiến Diêu lão sư để hỏi một điều.

Diêu Văn Thái mời khách ngồi. Hẳn cũng ngồi xuống một chiếc ghế khác thủng thẳng hỏi:

- Quý tính đại danh tôn giá là gì?

Cao Thanh Vân xưng cái tên giả ở Thần Câu môn rồi nói:

- Vừa rồi trên bữa tiệc cùng Lục Minh Vũ, bang chúa Cái Bang, Âu Dương cô nương đột nhiên biến đổi thái độ trong trường hợp như vậy (y thuật lại những chuyện vừa xảy ra).

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Từ huynh đã thừa nhận hiểu được duyên cớ vụ này nhưng y thú thật không có quyền tiết lộ, liền giới thiệu tại hạ lập tức đến đây hỏi Diêu lão sư. Chẳng hay Diêu lão sư có chịu chỉ giáo chăng?

Diêu Văn Thái nét mặt vẫn thản nhiên. Hẳn ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Vụ này có liên quan đến mối ân oán trong nội bộ của tệt phái, vì lẽ đó Từ Phác sư đệ không dám tự ý trả lời các hạ. Thực ra nó chẳng có gì quan hệ cho lắm.

Hắn càng nói càng bình thản mà Cao Thanh Vân càng phải đề cao cảnh giác.

Nguyên Diêu Văn Thái là một kẻ sĩ thâm trầm, mừng giận không lộ ra ngoài mặt. Hành động của hắn thường trái ngược với bề ngoài cùng lời nói.

Diêu Văn Thái lại nói tiếp:

- Phạm huynh thấy hành tung của tại hạ ra chiều bí mật chắc có điều không hiểu. Do đó Phạm huynh ngấm ngấm phỏng đoán tại hạ có kẻ đối đầu là ai.

Cao Thanh Vân liền nói rõ:

- Đối với Diêu lão sư tại hạ không dám phỏng đoán mà cũng không muốn biết rõ hoàn cảnh. Chỉ mong Diêu lão sư cho biết nguyên nhân về sự biến đổi đột ngột của Lưu Dương Tinh là trong lòng lấy làm thỏa mãn lắm rồi.

Diêu Văn Thái nhìn chằm chặp vào mặt Cao Thanh Vân tựa hồ để soi xét cho ra chân giả.

Cao Thanh Vân cũng không lùi bước. Mục quang lấp lánh ngó thẳng vào mặt đối phương.

Hai bên dòm nhau hồi lâu, Cao Thanh Vân lên tiếng trước để phá tan bầu không khí trầm lặng. Y nói:

- Diêu lão sư Lão sư làm cho mối quan hệ giữa chúng ta biến thành khẩn trương là một cử động có hại cho cả hai bên chứ chẳng ích gì.

Diêu Văn Thái hỏi:

- Vậy làm thế nào mới thành lưỡng lợi?

Cao Thanh Vân đáp:

- Nếu lão sư cho tại hạ biết về vụ đó để có thêm manh mối đặt điều tra cho hiểu rõ gốc gác Lục Minh Vũ. Đó là một điều lợi cho cả hai bên.

Diêu Văn Thái háng đặt một tiếng rồi nói:

- Cái đó chưa chắc. Nếu các hạ có lòng thành thực thì đã không giết chết Từ Phác.

Cao Thanh Vân chau mày hỏi:

- Diêu lão sư nói vậy là nghĩa làm sao?

Diêu Văn Thái đáp:

- Phạm huynh chớ cũng không được. Nên biết bản nhân bố trí nơi đây rất nghiêm mật, dù người cao minh hơn Phạm huynh cũng đừng hòng sống sót mà trở ra.

Cao Thanh Vân nói:

- Có Diêu lão sư ở đây thì cần gì phải bố trí! Tại hạ quyết không ra đâu.

Diêu Văn Thái nói:

- Bất luận Phạm huynh có xông ra hay không, bản nhân cũng nói rõ trước là đã bố trí bẫy tay cung tên vào hạng nhất và phong tỏa nghiêm mật những nẻo đường thông lộ.

Cao Thanh Vân gật đầu đáp :

- Cách bố trí như vậy dĩ nhiên đủ để ngăn cản những tay cao thủ hạng nhất.

Điều Văn Thái hỏi :

- Bây giờ Phạm huynh hãy trả lời bản nhân câu hỏi : tại sao giết chết Từ Phác?

Cao Thanh Vân hững hờ đáp :

- Chẳng khi nào tại hạ ngốc thế. Tại hạ đã biết rõ nơi Điều lão sư vào thì dễ ra thì khó. Nếu giết chết Từ huynh há chẳng phải tự tìm lấy cái chết?

Điều Văn Thái hỏi :

- Bây giờ y ở đâu?

Cao Thanh Vân đáp :

- Bất quá mới mất khả năng hành động. Nếu tiểu đệ không thể ra về được thì Từ huynh cũng phải chết đói. Điều lão sư tin hay không thì tại hạ chẳng thể biết được.

Điều Văn Thái rất thâm trầm tuyệt không thay đổi sắc mặt, thủng thẳng nói :

- Phạm huynh còn muốn uy hiếp thì đủ biết không có lòng thành thực hợp tác, để câu chuyện biến thành phức tạp, khiến người ta không biết theo đường nào? Lời Phạm huynh tin được hay không hiện giờ tựa hồ không quan hệ nữa.

Cao Thanh Vân cảm thấy dụng đầu phải một nhân vật khó bề đối phó. Xem chừng đối phương có ý định khiến cho sự tình thêm rắc rối.

Dĩ nhiên thủ đoạn của Điều Văn Thái là muốn tranh lại thế chủ động. Hắn đã vận dụng hết tâm lực khiến đối phương sinh lòng nghi hoặc.

Cao Thanh Vân nghĩ tới những tay cung thủ bên ngoài lại đo lường thực lực của đối thủ, lập tức phát giác ra tình thế nghiêm trọng hơn là y đã phỏng đoán.

Y tính thâm trong bụng :

- Môn Đại thiên cương chưởng lực của Điều Văn Thái dĩ nhiên khó bề đối phó. Nếu chỉ có một mình hắn thì không đáng sợ. Nhưng hắn đã bố trí những tay cung thủ. Dù sao ta cũng chưa sờn lòng, vì đây còn là những điều ta đã tiên liệu. Nhưng Điều Văn Thái là kẻ thâm trầm và nhiều mưu trí, hành động lại quyết đoán mới là điều ta chưa nghĩ tới.

Y nhìn chằm chặp đối phương, không dám sơ hở chút nào.

Cao Thanh Vân trong lòng xoay chuyển ý nghĩ bụng bảo dạ.

Trước hết ta hãy thám thính tin tức Ngô Đình Hương là vợ của Điều Văn Thái. Điều Văn Thái đối với mục không hành động gì thành ra mới có sự phỏng đoán lầm lẫn về tính cách của hắn. Chẳng

những hấn không phải là kẻ khiếp nhược mà còn là người quả cảm, lắm mưu nhiều trí. Vậy tại sao hấn lưu Ngô Đình Hương ở lại lạc Dương? Dù hấn có vợ nhỏ khiến Ngô Đình Hương phải nổi cơn ghen, nhưng thủ đoạn của hấn nào phải tầm thường mà để tình hình diễn biến như vậy?

Theo chỗ phỏng đoán của Cao Thanh Vân thì hiện giờ y bị bốn điều uy hiếp: một là bản lĩnh trác tuyệt của Diêu Văn Thái. Hai là bọn cung tiễn thủ. Ba là trong nhà này tất có cơ quan lợi hại. Bốn là những tay cao thủ phái lạc Xuyên võ công cao cường, không hiểu rõ nhân số. Y sợ những tay cao thủ này chẳng phải vì võ công của chúng mà vì những môn ám khí cùng chiến thuật của bọn họ.

Nếu chỉ một hai điều uy hiếp, Cao Thanh Vân còn có thể đối phó được, nhưng tới bốn điều đều ràng buộc lấy người y thì hấn khó bề thoát khỏi.

Cao Thanh Vân xoay chuyển ý nghĩ. Chỉ trong nháy mắt y đã rõ hết tình thế lợi hại và những điều đáng lo.

Cao Thanh Vân tính toán rồi lên giọng lạnh lùng:

- Diêu lão sư đã không quan tâm gì đến tính mạng của Từ huynh, vậy chúng ta bắt tất phải nói nhiều nữa. Diêu lão sư định thế nào thì nói rõ ra.

Y nói bằng một giọng rất cương nghị mà thái độ vẫn khiêm hòa, chẳng có vẻ chi xúc động.

Diêu Văn Thái cười lạt hỏi:

- Phạm huynh cho rằng huynh có thể trốn ra khỏi đây được phải không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Nếu tại hạ mà nghĩ vậy thì đã chẳng dám đối chọi với anh hùng thiên hạ.

Diêu Văn Thái hỏi:

- Phạm huynh nói thế nghĩa là làm sao?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đến cả những nguy cơ trước mắt mà tại hạ cũng không nhìn thấy thì thực lão sư coi tại hạ kém quá, còn hòng gì đối phó được với cao thủ danh gia?

Diêu Văn Thái ồ một tiếng rồi nói:

- Phạm huynh nói vậy thì không phải là một nhân vật lãnh tụ ở Thần câu môn. Đồng thời trí tuệ và nhãn lực của huynh đài cao minh như vậy đủ chứng tỏ huynh đài không phải là người ở Thần câu môn.

Cao Thanh Vân nói:

- Phải rồi! Trước mặt người thật không thể nói dối. Tại hạ là Cao Thanh Vân mượn chiêu bài Thần câu môn để che lấp chân tướng.

Diêu Văn Thái bây giờ mới hơi biến sắc hỏi:

- Tôn giá là Bạch nhật thích khách Cao Thanh Vân ư? Tiểu đệ hâm mộ đại danh từ lâu..

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ mượn tiếng Thần câu môn để che dấu chân tướng và đã được phái này đồng ý, vì tại hạ hành động đây chẳng phải là chuyện ân oán cá nhân.

Diêu Văn Thái mắt lộ sát khí nghĩ bụng :

- Thằng cha này quả nhiên đã nói đạo lý, ta không thể hạ thủ giết hắn được.

Cao Thanh Vân cũng không phải tay vừa. Y nhú cặp lông mày đằng đằng sát khí.

Cả hai người ngoài miệng không nói gì đến chuyện động thủ mà cùng ngắm ngấm vận công chuẩn bị đánh ra. Tình hình này còn tỏ ra hai tay cùng ghê gớm và quyết đoán. Cũng vì thế mới có chuyện kẻ yếu bị kẻ mạnh ăn thịt, thăm sát nhau trên chốn giang hồ không bao giờ hết được. Ai kiên cường sống sót là được hưởng uy danh.

Hai bên giữ thế đối lập trong khoảnh khắc, Diêu Văn Thái từ từ lên giọng :

- Khí thế của Cao huynh cường mạnh tuyệt luân, quả là danh bất hư truyền.

Hắn chưa dứt lời đột nhiên vung chưởng đánh ra.

Hắn phát chưởng trong lúc nói năng hòa nhã quỷ thần cũng không thể lường được. Điều đó chứng tỏ hắn là người thâm hiểm trá nguy, chẳng phải hàng chính đạo.

Cao Thanh Vân cũng đúng lúc ấy vung đao chém tới, thành ra hai người đồng thời xuất thủ, chẳng ai kém ai.

Dao quang lạnh lẽo, đao khí dàn dụa. Chưởng lực của Diêu Văn Thái cũng ghê gớm, chưởng phong lật tung những bức tranh treo trên tường và rít lên veo veo.

Cao Thanh Vân ra chiêu đao giải trừ được thế công của địch nhân mà còn làm hắn lùi lại hai bước. Tay đao của Cao Thanh Vân về sau càng biến hóa kỳ diệu vô cùng. Trong lúc nhất thời Diêu Văn Thái không nhìn ra được nên phải lùi lại.

Diêu Văn Thái lại nói :

- Tay đao của Cao huynh mau lẹ phi thường !

Cao Thanh Vân đáp :

- Về phương diện khống chế tiên cơ, Diêu huynh còn mau lẹ hơn khiến tiểu đệ rất khâm phục.

Hai người tán dương nhau đều là chân tâm nhưng không khởi có ý trào phúng bên trong. Dự thực cả hai người chẳng ai chịu nhường ai và đều nhằm cơ hội để động thủ. Về phương diện tàn ác thâm hiểm cũng kẻ tám lạng người nửa cân không ai chịu kém.

Trong nhà sát khí dàn dụa, lạnh lẽo ghê người.

Tấm bình phong trong góc nhà đột nhiên khẽ phát ra tiếng động kỳ dị.

Cao Thanh Vân đã nhìn rõ và đoán nơi đây có sự nguy hiểm mà y cần giải quyết trước.

Diêu Văn Thái cũng ngó về phía đó, mắt lộ vẻ hoài nghi.

Cao Thanh Vân tuy biết rõ về mặt của đối phương có điều khác lạ, nhưng quyết không nhìn lại và cũng không tin nét mặt hoài nghi của Diêu Văn Thái là đúng sự thực.

Sát khí mãnh liệt từ thanh trường đao ào ạt xô ra khắp sảnh đường tưởng chừng quạt cho bầu không khí lạnh toát.

Tiếng động rất khẽ trong góc nhà tiếp tục lọt vào tai hai người, nhưng chẳng ai phát biểu ý kiến về chuyện này, tựa hồ ai cũng lẳng lặng nghiên cứu xem vì đâu phát ra tiếng đó.

Đột nhiên Cao Thanh Vân tức giận quát lên một tiếng. Y xoay mạnh phóng đao chớp nhoáng chém về phía sau, ánh đao lóe lên một cái, tấm bình phong bị đứt làm hai rồi đổ xuống.

Bây giờ đã trông rõ tình hình: phía sau bình phong có một cô gái nhỏ tuổi bám thành ghế đứng tựa vào tường.

Cái ghế gỗ cũ nát dường như không chống nổi sức nặng của cô, bật lên tiếng kêu kẹt, trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Cao Thanh Vân và Diêu Văn Thái liền hiểu ngay những thanh âm kì dị vừa rồi nổi lên là do toàn thân thiếu nữ phát run cầm cập đung vào cái ghế gỗ. Sở dĩ cô phát run là vì làn sát khí lạnh lẽo của hai người đang chiến đấu kịch liệt, làm cho cô khiếp đảm.

Thiếu nữ sợ quá sắc mặt lợt lạt, nhưng cô vẫn xinh đẹp khiến người ta say mê. Tấm thân mảnh lợt của cô biểu hiện phong độ khả ái của người thiếu nữ thanh xuân.

Thiếu nữ xinh đẹp dường như sợ quá sắp té xỉu. Cô đứng rất gần tấm bình phong. Giả tử nhát đao của Cao Thanh Vân hơi xa thêm một chút thì đã trúng vào người cô rồi.

Hiện giờ tuy cô không bị thương, nhưng luồng đao khí đủ khiến huyết dịch trong người cô ngưng kết lại.

Cao Thanh Vân chạy lại hỏi :

- Diêu huynh! Vị này là ai ?

Diêu Văn Thái hơi lộ vẻ bẽn lẽn đáp :

- Y là Tiểu di tử Tần Nhi của tiểu đệ.

Cao Thanh Vân quay lại ngó Tần Nhi nói :

- Tần Nhi cô nương! Cô nương chẳng nên đứng đó làm chi nữa. Đây là chuyện đàn ông của bọn tại hạ. Cô nương không biết tới thì hơn.

Tần Nhi lộ vẻ rất hoang mang, tuy cô muốn té xỉu mà trí giác vẫn như thường. Cao Thanh Vân nói câu gì cô cũng nghe rõ.

Tần Nhi vừa thấy vững tâm, người cô đang tựa vào tường bỗng ngổ phệ xuống không đứng dậy được nữa. Cặp giò của cô đã nhũn ra rồi.

Cao Thanh Vân chau mày lùi lại mấy bước nhường cho Diêu Văn Thái đi tới.

Diêu Văn Thái vẫn đứng yên hỏi :

- Cao huynh tha y chạy đi thật ư ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Diêu huynh cứ yên lòng. Tiểu đệ quyết không đánh lên trước mặt một mỹ nhân. Xin lão huynh đến đỡ cô đây.

Diêu Văn Thái mỉm cười hỏi ?

- Cao huynh không sợ y biết chuyện bí mật của mình ư?

Cao Thanh Vân đáp :

- Điều khiến cho tiểu đệ sợ hãi là Tần Nhi cô nương đây, nếu cô ở trong Cực Lạc Giáo. Tà giáo này có nhiều thủ đoạn bí mật, khiến người ta không thể đề phòng cho xiết được, nhưng tiểu đệ biết cô không phải...

Diêu Văn Thái ngắt lời :

- Vụ này mong rằng Cao huynh chỉ giáo cho.

Cao Thanh Vân đáp :

- Chỉ giáo thì tiểu đệ không dám, vì tiểu đệ biết rằng Diêu huynh chỉ muốn nghe ngu kiến để chứng thực những ý nghĩ ở trong lòng Diêu huynh mà thôi.

Diêu Văn Thái vội hỏi :

- Hay lắm! Nếu đúng như vậy thì Cao huynh không chịu nói chẳng .

Cao Thanh Vân đáp :

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì Tần Nhi cô nương không phải người võ lâm, trong người cô chẳng có chút công phu nào hết. Mặt khác cô đã là tiểu di tử của Diêu huynh thì hàng ngày gặp mặt và nhất định Diêu huynh đã có nhận xét tường tận về cô. Xin miễn thứ cho tiểu đệ nói càn một câu là lão ca ca tất chú ý đến cô luôn vì cô là người xinh đẹp.

Y ngừng lại một chút, không thấy đối phương có điều dị nghị liền nói tiếp :

- Còn một điểm nữa : theo chỗ tại hạ biết thì bọn phụ nữ ở Cực lạc giáo chẳng ai không lộ vẻ yếu mị khiến người ngó thấy phải tiêu hồn. Tần Nhi cô nương lại không có phong độ như vậy.

Diêu Văn Thái lạnh lùng đáp :

- Té ra là thế.

Tuy hắn không nói có tin phục Cao Thanh Vân hay không nhưng hắn thở phào một cái cũng đủ chứng minh tâm tính hắn thế nào.

Cao Thanh Vân nói :

- Nếu tiểu đệ cũng có cô tiểu di tử xinh đẹp như vậy thì nhất định tiểu đệ rất quan tâm và chú ý đến từng cử động của cô. Đó chỉ là thiên tính của đàn ông chẳng lấy chi làm lạ.

Điều Văn Thái gạt đầu cất bước tiến lại, liềm cắt dao trủy thủ rồi mới đỡ Tần Nhi đứng lên.

Tần Nhi vẫn còn kinh hãi vô cùng, cô chúi vào lòng Điều Văn Thái.

Điều Văn Thái an ủi cô :

- Tiểu di tử đừng sợ. Cao huynh không sát hại tiểu di đâu. Tần Nhi lắc đầu, vẫn chúi vào lòng hắn.

Điều Văn Thái chẳng lẽ coi cô như người dưng, đành khuyên giải cô :

- Tiểu di tử cứ yên tâm và nói cho ta hay tại sao lại đến đây ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu muội đến thăm Điều huynh, nhưng thấy có khách đành phải ẩn mình...

Tiếng cô run run khiến ai nghe cũng thương hại.

Cao Thanh Vân cười nói :

- Tần Nhi cô nương! Vừa rồi lệnh tỳ phu tuy đã động thủ, nhưng đó chỉ là muốn thử công lực của tại hạ. Nếu tại hạ kém cỏi, tất y đã liệng đi rồi chứ chẳng để cho tại hạ nói câu nào.

Tần Nhi ngơ ngác ngừng đầu ngó hai người đàn ông tựa hồ để tìm ra ở nét mặt họ nghĩ gì.

Cao Thanh Vân lại nói :

- Nói một cách khác thì lúc chúng ta bàn chuyện buôn bán cần phải hiểu rõ tư cách của đối phương. Mục đích cuộc động thủ của bọn tại hạ là thế đó...

Vietkiem.com